

Dům U Zlatého prstenu

Ondřej Kubina

Tím největším strašidlem pro chlapa byla a vždycky bude ženská, která se chce vdávat.

Václav Kára, syn pekaře Karla Káry byl ve svých nejlepších letech, práce zastal za dva, a protože se řemeslo učil pilně a dlouho, chleba u něj nakupovali měšťané, pražská německá šlechta, přesporní a vůbec všichni co na pekařství kdy narazili. Pekařství mu sice nepatřilo, ale snil o tom, že si jednou pořídí svoje.

Jednoho dne, zrovna když Vašek čekal zavážku od Mlynáře Drtikola, se kterým se vídal rád, jelikož mu jednak Drtikol vozil kvalitní mouku za rozumnou cenu a za druhé sebou vždycky vozil spousty veselých historek a povídaček z cest. Tak toho dne do pekárny přišlo psaní a pro nikoho jiného než pro Vaška.

“Že bych se konečně stal milionářem?”, zažertoval Vašek, když ve dveřích zdravil pošťáka.

“Záleží jak se to veme, pane Kára. Peníze vám nenesu, zato vám nějaký pan Werzich vodkazuje barák v Týnský ulici. To koukáte vidíte?!”

Vašek Kára opravdu koukal, ale nevěřil tomu. Werzicha znal, byl to jeho strejda z matčiny strany, tenhle strejda byl už přes deset let přesvědčený, že je na smrtelné posteli, a protože za to jaký vedl život neměl čisté svědomí, dokola opakoval, jak svůj majetek rozdá ještě za života, aby měl u Petrovi brány alespoň nějaký pádný argument. Ale po letech už mu tohle jeho vyprávění nevěřili, vlastně mu nevěřili ani že někdy umře, a to o rozdělování majetku už vůbec. Vašek popadl dopis, podepsal doručovací složenku a sedl si na schod u domovních dveří, aby si dopis důsledně prošel.

“Můj milý Václave,” začínal dopis od strýčka Werzicha.

“Asi víš, že mě v posledních dnech nebylo nejlíp. Po neděli mě bolelo na prsou při dýchání a na to mě doktor už kdysi upozorňoval, že to může značit slábnutí srdce, což by bylo něco ve spojení s mými ledvinami, navíc se mi zase rozjel meniskus a posledního půl měsíce jsem mohl chodit jen na záchod a k oknu si zakouřit. Kouření mému stavu samozřejmě neprospívá, ale Vendo, kdybych neměl ani to kouření, to už by mě v to životě just nic netěšilo. A tak kouřím pět cigaret denně. Dvě ráno před a po snídani, jednu před obědem a jednu, no zkrátka kouřím před a po každém hlavním jídle dne, až na večeri, to kouřím jen jednu před, aby mě na noc neškrábalo v krku, přece jenom teď v Praze řádí tuberkulóza a tu už si vůbec nemůžu dovolit.”

Vašek netrpělivě četl, až se rozhodl přeskočit všechny následující strýcovy příznaky a onemocnění.

“Proto z důvodů výše uvedených a důvodů mého někdejšího nezřízeného života, tě musím, jako nejčestnějšího a nejpracovitějšího člena mé rodiny poprosit o laskavost. Kdysi jsem vyhrál v kartách barák na starém městě. Byl jsem asi v tvých letech, jenže jen co jsem odemkl dveře tak jsem zjistil, že ten dům, ten barák, který jsem já vyhrál v lízaném mariáši je od sklepa až po krovky prokletý! Tenkrát jsem na to nebral zřetel, byl jsem bláhový, a právě proto jsem si to vybral ve stáří, které jsem celé prostonal, hold, kdo rychle žije rychleji i umírá.

V tom baráku, ty můj drahý Václave, straší!”

Václav byl do dopisu tak zabraný, že když přečetl slovo *“straší”* poskočil tak, že z něj až zaprášila mouka. To byla poslední věta dopisu a jen doplněné *„PS: klíče jsou pod rohožkou.”* Co si o tom Vašek mohl myslet? *“Podědit barák, to není k zahození”*, pomyslel si, *“ale barák kde straší, k tomu musí být člověk vopatrnej.”* Vašek se nejdříve vymlouval sám před sebou a říkal si, že teď má stejně práce nad hlavu. Nevydržel však dlouho, sundal si čepici a zástěru celou od mouky, pověsil je na hřebík u dveří a vyběhl z pekařství směrem na Staré Město.

Nechodil tudy často, kolikrát přirovnával uličky starého města k labyrintu, ve kterém se teď dočista ztratil. Slunce začínalo zapadat a nad katedrálou, kterou míjel, již po páté vysvitly červánky. Když najednou před ním stál. Byl to úzký domek, který jako by se krčil, a schovával mezi dvěma o poznání většími domy. Není divu, že ho ten den tolikrát minul. Vašek se nemusel ani zamyslet. Jak tak před tím domem stál a viděl ho, něco uvnitř mu říkalo, *„to je on, to je ten dům, který strýček vyhrál v kartách.”* Klíč pod rohoží našel snadno, nemusel dlouho hledat, do dveří pasoval, ale jak nadšením odemkl dveře a vzal za kliku, zůstalo mu madlo v ruce.

“To budu muset opravit, tu kliku.” naplánoval Vašek hned jako první opravu domu. Barák to byl pěkný, prostorný a co bylo hlavní nedrželo se v něm vlhko, to totiž Vaškovi přišlo po cestě na mysl. *„Jak se v baráku drží vlhko, to je na zbourání”* a dědit barák na bourání to by mu tak akorát scházelo. Hlavní pokoj byl vybaven jako jediný ze všech a sice dost spoře. Vlastně tu po strýci zbyla jen postel, možná spíš to byla válenda, vedle ní noční stolek, na kterém měl strýc plný popelník a co Vaška překvapilo, jednu nedokouřenou cigaretu. To už bylo u strýce co říct, běžně si totiž cigarety užíval až do posledního potahu, kdy už si ale špačkem páčil prsty.

“Tak tohle je teď moje” poprvé si naplno uvědomil Vašek. *“Už se nebudu muset mačkat v přídomku nad pekárnou”*, kde v létě byla taková vedra, že Vaška mnohdy vyhnala na noc na otoman v pekárně. Tak tu Vašek chvíli postával a představoval, co se v jeho životě změní s větším příbytkem. *“A budu si moct konečně zpívat nahlas, beze strachu, že někdo poslouchá. Tady budu moct řvát na celé kolo a stejně mě nikdo nebude bušit na stěnu.”* Jakmile mu myšlenka dozněla v hlavě začal zpívat písničku, kterou se naučil v hospodě u Kuličků, nad slivovicí a černým pivem. Jak Vašek zpíval z plných plic ozvalo se zabušení na dveře, že se až Vašek zastyděl za svůj přehnaný pokus o kulturu. Vašek nemohl říct, že by bydlel, ale byl v domě stěží deset minut a už mu někdo klepe na dveře. *“To je nějaký divný, kdo by klepal na vopuštěnej barák, hernajs.”*, zabědoval Vašek. Když otevřel dveře všiml si, že venku je už dočista tma, ale nic a nikdo jiný za dveřmi už nebyl. Chvíli tam Vašek postával, jestli si z něj někdo nedělá legraci, zrovna tloukly zvony, pak ale zavřel a vrátil se do pokoje. *“Takovejch hodin, to už domů zpátky nepůjdu, s mojí orientací bych přišel nejdřív ráno.”* Vašek si sedl na válendu ještě povlečenou od strýce Werzicha a z kabátu si vyndal poctivý kus chleba, který si ráno upekli a vzal na cestu. Pochutnával si na svém řemesle, zatím co se barákem sem tam ozývaly neznámé zvuky. Ještě s krajícem v ruce se Vašek zvedl a šel se podívat, co to v domě dělá tak nepříjemný kravál. Ale nic nenašel, jedinou myš neviděl, ani jinou živou bytost, voda odnikud nekapala, ale Vašek pořád, jako by si nebyl jistý, že je tu sám. Vrátil se do vybavené místnosti a když zavíral zase mu zůstala klika od dveří v ruce. *“Barák je to solidní, ale ty kliky s*

tím se bude muset ještě něco... Hergot!", lekl se Vašek, který teď koukal ke strýčkovu kanapi, kde, k němu zády stála postava. Srdce mu bušilo ale jako by mu jazyk zkameněl nebyl s to na osobu promluvit, jen stál a nevěřičně koukal. Koukal a tím více si uvědomoval, jak drobnou postavu před ním stojí, že se nejedná o kápi ale o vlečku, co má postava na hlavě, Vašek viděl, jak ladně se postava otáčí k němu čelem. Mluvit sice nemohl, ale neměl strach, zvláště ho lechtalo v břiše a pomalu dýchal, zatím co se mu poprvé ukázala.

Byla to, nelze říct žena, ale dívka, krásná v obličeji s kudrnatými vlasy, drobná, ruce měla elegantně štíhlé. Teď už Vašek pocítil strach, ne o sebe, měl strach o ní, „*Proč je tu tak sama? v noci, v cizím baráku. Jak se vůbec dostala dovnitř? Klika byla přeci rozbitá.*“

„*Nejste si s ním vůbec podobní.*“, promluvila ta krásná bytost před Vaškem. Vašek, jak ji slyšel promluvit, hned chtěl se vším souhlasit, pak mu ale došla ta zvláštnost. „*Musí myslet strýčka Werzicha, ale ten přece léta nevylezl z domu a z postele vylézal jen na cigáro. Co by navíc takhle krása pohledávala se strýčkem Werzichem.*“ Vendu popadl vztek už jen z toho, že si ji ten starej kozel prohlíží. Vašek ji chtěl mít jen sám pro sebe.

„*Vy znáte mého strýce?*“

„*I tebe znám, vyprávěl mi o tom, jak ti ten dům jednou odkáže, že ty už si s ním budeš vědět rady a nedoplatíš na něj jako on.*“

„*Jak to myslíte a jak je možné, že se takhle znáte se strýcem? Nikdy o vás nevyprávěl, co ho znám nikdy okolo sebe neměl živou duši, natož ženu. Žil vždycky jenom sám a stonal bez přestání...*“

„*Ale já nejsem živá bytost Vašku.*“ Usmála se na něj dívka.

Teď až mu to došlo, teď když ho oslovila jménem se mu to spojilo, jak mu psal strýček, že v baráku straší. Pochopil, jak se dostala do domu, bez kliky, proč je tu sama a proč je tak krásná. Nebyla živá, o to víc ji Vašek miloval,

„*Rozumím tvému rozrušení, všichni jste nejdříve rozrušení. I Werzich byl, když mě tu poprvé viděl. Jmenuji se Leontýna. V tomhle domě před pěknou řádkou let žil obchodní cestující. Jmenoval se Karel Plíha. Potkávali jsme se na Malé Straně, kde jsme se dlouze procházeli a on mi vyprávěl zážitky z cest. Neměla jsem o něj zájem, byl na mě příliš starý. Až jsme jednou došli k Pražskému orloji a on se mě dovolil, zda mi může ukázat svůj dům, který stojí nedaleko. Souhlasila jsem čistě ze zvědavosti, navíc jsem v něj měla důvěru, vždy měl způsoby vybrané společnosti. To bylo poprvé, co jsem tenhle dům spatřila a rázem se ve mě něco změnilo. Jako by na mě zapůsobila, nějaká nadzemská síla. A ten muž, který mě nikdy nezajímal více než jen jako přítel, byl rázem můj milý. Jako bych nad sebou neměla kontrolu, jsem ho hned začala uhánět, aby si měl vzal. A jakmile tak učinil, tak, jak to říct, ten dům už mu více nepatřil. Já ho udržovala v chodu, já měla poslední slovo. Z toho, jak se musel otáčet to nevydržel v jeho věku dlouho. Odešel a já v tomhle domě, zůstala sama ale už ne jako dřív, ne více jako žena, ne jako pozemská bytost.*“

Vašek na ni nevěřičně koukal a litoval jí. Chudák holka, pomyslel si, takovýhle neštěstí a hned měl touhu jí pomoci, vysvobodit ji a dávat na ni pozor. „*Byla by doma, on by pracoval, aby ona nemusela, zažila si už přeci dost.*“

“A co ty Vašku, co ty kromě tohoto baráku máš?” Zeptala se Leontýna s jiskrou v oku.

“Já?” Zasmál se Vašek, *“já jsem pekař, mám svoje dvě ruce pro práci a víc nepotřebuju. Ty mě uživěj vždycky!”* Protáhl si Vašek pyšně prsty na ruku.

“Hm, jenom ruce!” Ztratila Leontýna zápal v oku. *“Ale práce, ta je přece jen pro chudinu, která nemá majetek. Plíha mi vždycky kladl na srdce, že pracovní třída žije v kruhu práce, ve kterém setrvávají, jen z iluze, že z něj snad někdy vyjdou. Ale nevyjdou”*

“Ten Plíha už mi leze krkem.”, zabručel si Vašek pro sebe.

A tak se spolu bavili dál. Leontýna něco řekla, Vašek zas něco o sobě, pak zase Leontýna a pak čím dál víc Leontýna, tak to nakonec dopadlo, že Vašek jen poslouchal.

Druhého dne ráno Vašek, jako správný pekař vstával brzy, ale s těžkou hlavou. *“To se mi muselo zdát, to jinak není možné!”* Vaškovi se takové sny občas zdály po pivu a slivovici, nenašel ale poblíž postele ani jedno ze zmíněných, jen strýcovu nedokouřenou cigaretu a jeho hrací karty. *“Aspoň ten popelník bych měl vysypat.”* Pomyslel si Vašek, ale to už musel pospíchat do pekárny. Dveře od baráku nezamykal, jen si sebou vzal rozbitou kliku, kterou si strčil do zadní kapsy u kalhot. Jen co vyšel ze dveří pozdravila ho dáma v letech, která už stářím nemohla spát déle než do čtyř ráno, a tak chodila na procházky. *“Dobrý ráno”*, odpověděl Vašek lhostejně. Dáma se za ním ještě jednou otočila a podivně se usmála. *“Hergot baba, co je semnou špatně? Přeležel jsem si vlasy, nebo co?”*

Do pekárny přišel o něco málo minut pozdě a jeho mistr ho za to řádně vyplísnil, protože jestli něco pekaři nesnášeli ze všeho nejvíc, tak to bylo chození pozdě. Zato paní mistrová ta ho omlouvala, co mohla. Že je to poprvé a že si každý čas od času rád přispí a že se ve výsledku stejně houby stalo. Celý den na něj byla jako mílius. To už Vaškovy připadalo velmi podivné. *“Mistrová a takhle milá? Vždyť tu ženskou normálně nezajímá nic jinýho, než mouka, pec a bochníky chleba.”*

Mistrová nebyla sama, co ten den Vaškovi nadbíhala. Vlastně by se dalo říct, že co ženská to poklona Vaškovi. Žertovali s ním, zajímali se o něj, co že dělá, jak se má, a tak dále a tak podobně. *“Sakra, co se to semnou děje. Vždyť jsem pořád stejnej pekař od mouky a o baráku tom jsem nikomu nic neřekl, to mi přece z vočí nevykoukaj, že sem zdědil barák. Zděděnej barák to přece ani nějak nesmrdí z člověka, že by to z něj jiný vyčuchali. Tak co to s těma ženskejma dneska je?”*

Vašek nad tím přemítal u práce, která mu šla od ruky, jako koneckonců vždycky. *“Že by to bylo to prokletí? Že mám ducha krásný holky v baráku, a navíc jsem ženskej na roztrhání? To už jsem slyšel o horších věcech! To není konec světa.”*, zasmál se Vašek, když zrovna dokončil všechny práci a mohl si jít užít krásného dne i mimo zdi pekárny.

Tak Vašek pověsil zástěru na hřebík u dveří a vyšel směrem ke Starému Městu. Po cestě se za ním otáčeli dámy i dívky v rozpuku, šlechtičny i chudina, zkrátka všechny. Vašek si na takovou pozornost stále ještě nezvykl a zatím, co jinému by se honily myšlenky, jak by toho zneužil,

Vaškovi jen přišlo na mysl, že se teď bude muset o dost častěji mýt, když je pod takovým drobnohledem široké veřejnosti. Došel k před dům, ale ještě nešel dovnitř, protože bylo okolo hodně lidí a Vašek nechtěl jiným dávat záminku k závisti, obzvláště poté, co se mu dělo celý den. Když se naskytla chvíle, že nikdo v okolí neprocházel, Vašek popadl kliku ze zadní kapsy kalhot a kvapně vpadl do domu. Oddechl si, že ho nikdo nevyděl, ale to už mu na dveře někdo klepal. Pootevřel dveře a jedním okem vykoukl ven. Stála tam krásná bruneta v měšťanských šatech, které si koketně přidržovala nad kotníky. *“Přišla jsem vás jen pozdravit,”* začala bruneta, *“zahlédla jsem vás, jak přicházíte, bydlíme kousek od sebe, tedy já stále v bytě svých rodičů a vy už ve vlastním.”* Při ukončení věty se bruneta dotkla jazykem svého rtu, tak že Vaškovi všechno došlo. *“Na barák maj chuť! Už je to jasné, je to součást prokletí. Leontýna takhle vyřídila Plíhu a teď se slejtaj davy nezadanejších a vlastně i zadanejších ženských, který by vyřídili mě. To bych si dal! Tak proto ten strejček takhle stůně, vyřídily ho všechny ty ženský, který mu nadbíhali, jako teď mě.”* Jakmile si všechno takhle srovnal, Vašek zabouchl bez milosti dveře před brunetou a rozhodl se, že ho o tenhle barák, žádná ženská nepřipraví.

“Práce na baráku je jak na kostele a k tomu mě budou uhánět ženský, to se mám na co těšit.” Řekl si Vašek pro sebe, než se pustil do práce, které bylo opravdu, jako na kostele. Tak měl Vašek o zábavu postaráno. Procházel barák a na kus dřeva si psal, co je třeba opravit a co koupit, pak otevřel okna, aby to “luftovalo”, umyl skla a zaprášené rámy oken a zametl podlahu, cestou pro koště ho zastavily dvě dámy, jedna se ptala na cestu, i když cestu znala. A ta druhá ani okolkou nedělala a hned se Vaškovi nabídla, aby si s ní vyšel.

“Jdu koupit koště, práce mám nad hlavu a na nějaký vycházky nemám čas a náladu. Jestli se chcete projít, přijďte si zejtra koupit chleba.”

U práce se mu toho mnoho honilo hlavou, a tak si ani nevšiml, že už je venku tma a že už ho při práci nějakou chvíli sleduje Leontýna. Nakonec ho pozdravila, když zrovna přitloukal hřebík do zdi, který v leknutí zatloukl tak hluboko, že už si na něj obrázek, který strýc Werzich pravděpodobně taky vyhrál v kartách, nepověsí.

Kdyby nebyla tak krásná, tak by se jí pravděpodobně zeptal, jestli se nezbláznila, nebo jestli není pitomá, ale ona byla krásná tak že by Vaškovi nevadilo ani kdyby byla pitomá i bláznivá. Pozdravil ji, a ještě se jí omluvil, že si jí sám nevšiml. Leontýna se na Vaška usmála, dobře věděla, co to s ním dělá, a ještě předtím, než začala zase mluvit o sobě, řekla mu, že je ráda, že má společnost a pak teprve začala mluvit o sobě. Povídala a vyprávěla, že Vašek ani nestihl kývat, když se ptala, jestli jí rozumí.

Vyprávěla o sobě, co má ráda, co nemá ráda, kam chodila do kaváren, jak jí Plíha nadbíhal, jak ona ho tahala za nos, jak se mohla vdávat jen by se rozhodla, vyprávěla, kdo další jí nadbíhal a koho dalšího tahala za nos, jak jí každý lichotil, že z toho až Vašek usnul.

Takhle to šlo i další den. Vašek přišel z pekárny, pracoval na baráku a na večer jí poslouchal. A pak další den a další, až to Vaškovi i přes jeho svatou trpělivost začalo lézt na nervy.

Byl to už týden, co Vašek zdědil barák a začínalo toho na něj být moc. Respektive začínalo jich být na Vaška moc. *“Ještě, že je ta práce,”* liboval si Vašek, když v pekárně sám zadělával na

chleba, nebo když v baráku nahazoval zdi, *“bez ní bych snad už ani neměl radost v tom životě.”* Toho dne na ženy obzvlášť neměl náladu, bylo jich všude moc a jako by s přibývajícím časem byly víc a víc dotěrnější. Proto když se večer objevila Leontýna, přesto jak byla krásná, ji Vašek okamžitě utnul. *“Hrála si někdy karty?”* Zakřičel na ni, aby mu neskočila do řeči.

“Karty?” Podivila se Leontýna.

“Lízanej mariáš, ten mě strejda naučil už když mě bylo pět let.”

“A sluší se to vůbec na dámu, hrát karban?”

“To víš, že jo. Podívej, já ti to vysvětlím. Tohle je eso, to je ze všech nejdůležitější a tohle je desítka taky dobrá karta...” a tak Vašek Leontýně vysvětloval pravidla a ona, protože byla velmi prozíravá je pochopila raz dva.

“Tak si pojdme zahrát,” vyjekla s nadšením Leontýna, *“pravidla jsou jednoduchá a já to chci zkusit!”*

A tak začali Vašek s Leontýnou hrát lízaný Mariáš. Vašek se dobře bavil, měl mariáš rád, a navíc byla Leontýna ticho, protože se soustředila. Jen u míchání karet se zase rozpovídala ale to už mluvila víc o hře než o sobě. Šlo jí to dobře, zprvu ještě tápala v pravidlech, ale pak Vaška dvakrát porazila, když zavřela hru trumfovou sedmičkou.

“A zase jsem vyhrála.” Radovala se Leontýna. *“Teda Vašku, takhle jsem se ještě v životě nebavila. Pojdme si dát další hru.”*

“To ale ještě není všechno. Ted’ ještě pořád hrajeme, dalo by se říct napůl.”

“Jak to myslíš napůl?”

“No karty jsou vždycky největší zábava, když se hraje o něco. O peníze, o sirky, nebo o baráky.”

“Nebo o manželství, když hrajeme ten mariáš!”

Vaškovi rázem zaskočilo, takový obrat nečekal.

“Když říkáš, že to bude ještě větší zábava, tak když vyhraju další kolo, tak si mě Vašku, budeš muset vzít. S prstenem, s barákem, se vším.”

Vašek pěknou chvíli nemluvil, jenom přemýšlel, *“jak by to vypadalo, vzít si ducha. A prsten a barák by chtěla! Po tom, co uštvala Plíhu.”* Pak to ale Vaškovi došlo, protože se zakoukal na Leontýnin zlatý prsten. *“Beru, ale když vyhraju já, dáš mi svůj prsten.”*

To na oplátku zaskočilo Leontýnu. *“Prsten, co jsem dostala od Plíhy?”*

“Jenom ten, nic víc.”

Leontýna chvíli váhala ale nakonec ze samého vzrušení sázku přijala a položila prsten, který kdysi dostala od Plíhy, na stůl.

Vašek zamíchal karty a následně rozdál. Leontýna, jako by oněměla prohlížela si svoje karty a netrpělivě tahala a odhazovala kdykoliv na ni přišla řada. Tahali, odhazovali a přebíjeli se. Ale ať se Leontýna snažila sebe víc, Vaškovi šla karta od ruky, desítek měl jako by je tahal z rukávu. Pak se Vašek pousmál, koukl se Leontýně do očí a hru zavřel. Leontýna jen koukala na karty na stole, jako by je chtěla přepočítat, to už ale Vašek popadl prsten, kladivo z podlahy a tři skoby, co měl připravené na přidělení okapů a běžel do patra. Tam otevřel okno vyklonil se z něj a prsten na tři skoby přitloukl na barák. Položil kladivo a jako by mu spadl kámen ze srdce.

Vašek sešel schody dolů, kde předtím hráli s Leontýnou karty a ona tam stála. Usmívala se od ucha k uchu a oči jí samým štěstím zářily. Jako by se tou prohrou v mariáši vybarvila. Byla živá. Šahala si na nos a do vlasů a štípala se do ruky, jestli se jí to nezdá, ale nezdálo. Vyjekla štěstím a rozběhla se za Vaškem, kterému skočila do náručí.

“Vašku ty si mě zachránil.” Řekla a dala Vaškovi takovou pusou, že se mu až zatočila hlava a musel se lehce opřít o stůl.

“To si mě teď budeš moct vzít doopravdy. Jen si to představ!”

Vašek si to představil a hned povídá *“Ty se především, musíš naučit pracovat, abys poznala, jak je ten život pěkný i bez uhánění chlapů!”* popadl jí a pusou jí vrátil.

Druhý den Vašek zašel do pekárny jen na skok, vzal z hřebíku ve zdi svoji zástěru a hodil ji mistrovi na hlavu. Z baráku si udělal pekárnu, kde pekl chleba, který voněl přes celé Staroměstské náměstí. Leontýna pekla chleba s ním. Vstávala brzy, připravovala kvas, zadělávala těsto, a to všechno s Vaškem se kterým se měli moc rádi. Vaška sice ženský pořád obletovaly, této kletby, kterou mu barák přinesl se nějak nemohl zbavit, ale Leontýna si s tím vždycky uměla poradit, aby měla Vaška jen pro sebe. A když se ho občas ptala, jestli si jí vezme, tak jí pokaždé opakoval:

“To si radši ten prsten přitluču na barák, než abych mladou hodnou, krásnou holku proklel.”

Děti spolu neměli, nechtěli a byli spolu šťastní. Protože barák neměl dědice po jejich konci putoval dál a byl součástí jiných příběhů a jiných konců, ale už nikdy nebyl prokletý.